

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 242. Et velum templi scissum est in duo à summo vsque deorsum. v.
38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

rium offerre, quo Dominus vitam possit prorogare donec Elias le ad se accingat, & veniat ad liberandum eum qui se invocasset: quasi per hoc verbum invocasset Dominus in cruce Eliam Prophetam in sui occursum & subsidium, ideo & clamat ad populum circumstantem ironice dicens: *nite & c.*

Impie crudelis & dire fuscifer siue Iudæus, siue gentilis miles fueris, tu irrisorum Domini vnus es ex nequissimis plus tibi non repono sed dico, Ignoscat tibi Dominus, si es in statu in quo misericordiae es capax.

Console interrim, ô S. Mater Ecclesia, quod tuo Sponso Iesu Christo ceuenit, vt ioculariter res eius omnes deriderentur, id hodieq; tibi conringit. Console, conolare, assimularis Domino suo, eadem purpura, eadem corona, eadem alba veste indueris. ridentur sacra tua, sabbatha tua, caeremoniae tuae. noli tristari pro te, sed dole pro eis qui ista agunt in te, filij nequam. Erit merces patientiae tuae.

§. 241. *Iesus autem emissa voce magna expirauit. v. 37.*

Qua voce? Illane Eloi, Eloi: at ea quarta vox fuit, an igitur omnes voces eius *Sitio, & Consummatum est, & Pater in manus tuas commendo spiritum meum*, magnae fuerunt voces? Ita credo. quia quarta fuit magna, dilerte, & magna voce emissa expirauit, certe igitur aliter Dominus, quam vulgo morientes expirauit, nam qui moriuntur adeo languide solent animam efflare, vt vix sit agnoscere, an expirarint, nec ne, Christus è contra expirando emisit vocem magnam, & vt alij Euangelistae, cum clamore valido? & quid hoc significare videtur aliud quam quod ipse non necessitate aliqua, coactus, sed sponte animam ponat, quam si vellet in corpore retinere posset, quippe adhuc integris viribus & nullo lethali vulnere coactus, iuxta illud: *potestatem habeo ponendi animam & resumendi.*

Quomodo tunc apparuerit Dominus tuus, cum expirauit, ô homo atente considera, fortiter & profunde imprime tibi hoc spectaculum, in quo author vitae imo vita mortua fuit. Et cum hoc tibi alte impresseris, genua tua flecte, adora Deum tuum pro te humiliatum ad mortem, & tuam mortem.

§. 242. *Et velum templi scissum est in duo à summo vsque deorsum. v. 38.*

Vides, amice Lector, quare te hortatus sim ad alte infigendum cordi tuo imaginem Dominicae mortis, nam ad magnam & gemebundam conditoris vocem in cruce morientis contremuerunt ingemueruntque creaturae omnes, optantes & ipsae pariter occumbere cum creatore suo, rati quam taderet eas ultra tam rebellibus & ingratissimis hominibus famulati, & parati

parata essent decertare pro opifice suo, illiusque iniurias vindicare: atque in huius indignationis argumentum certe sol mutauit colorem suum, terra contremuit, atque irrationales creaturæ, tanquam vindictæ appetentes, omnes ob suum commotæ sunt conditorem. vide hic quanta est illius potentia, virtus & maiestas, qui dudum tam impotens, imbecillis, & abiectus videbatur. Exhibuit signum in cælo significans se verum cæli Dominum, præstitit signum & in terra, edicens atque denuntians hanc suam esse creaturam, sibi que subditam & obtemperantem. ostendit etiam signum in templo demonstrans se supra legem, supra ceremonias & cuncta esse sacrificia penesque se auctoritatem esse legem abrogandi, sicut erat & statuendi potestas, ideoque scidit velum, vt nuda patesceret veritas, quæ sub literæ velamine, atque integumentis latuerat: simulque re ipsa declararet mysteria, figuras, varicinia cuncta impleta atque detecta, quando ipse, veritas æterna, ob quem scripta erant omnia seipsum in cruce toti reddidit orbi manifestum. Quin & sancta sanctorum scisso velo detexit, ostendens omne illud sacrificiorum genus quod pecorum sanguine celebrabatur antiquatum & abolitum esse, nec quidquam habere sanctitatis amplius, quam hætenus habuerat significando venturam, qui cum iam esset tam manifeste reuelatus, & venturi significatio desijt, & sanctitas inde attracta cessauit. Iam Christus Summus Sacerdos per proprium sanguinem introiit in sancta; iam se ipsum extra oppidum in crucis altari pro omni plebe propalam obtulit, factus commune quoddam & perenne sacrificium patri suo pro hominibus vniuersis ipsum petentibus, desiderantibusque. Scidit velum in detestationem sacrilegij quod commiserunt in eum Iudæi. Hinc antea Caiphas Sacerdos Iudæorum sumus, scindens vestimenta sua cum audisset à Christo, ipsum esse filium Dei considerat vetus sacerdotum, modo etiam templum veteris Sacerdotij profanatur. & cessat eius valor & sanctitudo.

Bene, & valde bene omnia impleuisti Domine Iesu. consummator es Legis. Accedite quicumque estis amici Christi, quia omni tempore diligit, qui amicus est sincerus, & maxime in afflictione, quod si lacrimæ vobis defunt vel statui vestro parum conuenire iudicantur, saltem ad imitationem vos prouocent amici qui patientem Iob in afflictione sua visitarunt. Venientes hi ad eum videntesque sedentem in sterquilinio, à capite vsque ad calcem percussum, omnigenis vlceribus & doloribus afflictum, ita attoniti fuere & stupore percussi vt septem diebus coram eo sedentes & stupentes nihil potuerint eloqui. Quid ita? quia videbant dolorem nimis esse vehementem, & cuius prius opulentiam, felicitatem, & potentiam, probe

Y

noue-

nonerant, tunc abiectio eius, miseriam, infelicitatemque non satis, corporis & animi oculis considerare poterant. Quid faciemus veri Iesu amici? non septem diebus, sed pene septies septem diebus, annuè cum Catholica Ecclesia, adsidebimus Domino nostro, tota quadragesima affligentes animas nostras, & Domini passionem vel meditantibus indies, vel in concionibus quadragesimalibus audientes.

§. 243. *Videns autem Centurio qui ex aduerso stabat, quia sic clamans exspirasset, ait. v. 39.*

Centurio centum Romanorum militum capitaneus, cui commissa erat custodia Christi, & executionis obseruantia in monte Caluarie, ne vllum à quoquam poneretur obstaculum, quin Iesus Nazareus de vita ad mortem condemnatus, sententiæ sortiretur effectum; videns audiens & contemplans omnia quæ circa Iesum acta, facta, exercita ante mortem, in morte & post mortem, eiusque verba septem sapientiæ plena, & stupenda naturæ prodigia in cælo, terra, aëre, monumentis, montibus, templo, petris, ex aduerso stans Christi corpori quasi sedulo obseruare poterat, compunctus est & conuersus. nam saccus gratiarum qui tot vulnera millibus plane dilaceratus & apertus erat iam operari incipiebat, hinc in corde eius & sociorum timor ortus salutaris, & ex timore pœnitentiæ, & ex pœnitentiæ confessio, & pectoris tussio.

O Amantissime Domine Deus cuius tam ferreum pectus, tam adamantina mens, vt huiusmodi narratione non repleantur compunctione viscera eius, cor amaritudine, oculi lacrymis, ora singultibus, linguaque clamoribus? quis non doleat de morte tua in cuius transitu sol obsecratus est, velum templi scissum, petrae diruptæ & aperta monumenta, centurio conuersus, poteritne humana mens saxo esse durior, & inanimatis insensibilis? plangat super se anima, quæ non dolet super tantis, quæ hic dicuntur, quoniam merito plangenda est, aliena quippe videtur esse à corpore, cum non tristatur capitis passione. Timeat vero præscindi, tanquam putidum membrum. Eia igitur clementissime Pater, trahere me quoque ad te cum centurione, vt omnino quod in te est, in me sentiam, ac tantopere tibi condoleam, quantum tu ex charitate pro me patis, ac mori dignatus es, totum quod in te fuit, experiar in me, vt per hoc à peccatis præseruatus, in omnibus pietatis officijs quæ in tua passione & morte aperiuntur, me exerceam. Apprehendam passionem tuam tam fortiter, ac si præfens oculis eam intuerer, nec recedat memoria eius à me, die vel nocte,